

[Ib Thyregod.]

at bygningen kan anvendes til administration for staten. I øjeblikket ligger statens administration jo en 30-40 forskellige steder i byen, og kan man centralisere dette noget mere, er det dog vel også et rimeligt formål.

I øvrigt vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til den højtærede justitsminister. Se, hvis man går ind for tanken om at ophæve overformynderiet, både for så vidt angår spørgsmålet om båndlagte midler — altså ikke alene begrænset — og også umyndiges midler, så bør man efter min opfattelse ikke lade sig holde tilbage af venerationssynspunkter eller lignende. Den højtærede justitsminister sagde, at det, der skete efter hans forslag, var jo, at man i og for sig bevarede navnet af veneration, men i virkeligheden blev det jo en statsinstitution eller måske ligefrem statskassen, der var tale om. Derfor mener jeg, at det for så vidt dækker det, som er realiteten i ministerens forslag, at man i og for sig også ad denne vej i virkeligheden afskaffer overformynderiet, ophæver overformynderiet, men blot lader det gå ind under statens virksomhed, og derfor mener jeg, det må være rigtigere, at man i stedet for at lade staten påtage sig nye opgaver, som kan løses på privat initiativ, lader dette komme ud til de private pengeinstitutter.

Ud over de bemærkninger, som findes side 43 i betænkningen, og som allerede er citeret, vil jeg henvise til bemærkningerne side 39 og vil gerne have lov til at citere et ganske kort afsnit derfra; det siges nemlig her, at i 1868 var tilliden til de private pengeinstitutters soliditet ikke så stor, men derefter siger man:

„Siden da er tilliden til banker og sparekasser imidlertid blevet væsentligt styrket. Dette skyldes ikke mindst, at der i lovgivningen er gennemført sådanne kontrolforanstaltninger over for pengeinstitutterne, at der i dag næppe ud fra sikkerhedsmæssige hensyn alene kunne rejses afgørende indvendinger mod en lovændring, der gjorde det muligt at anbringe umyndiges midler i sparekasser og banker.“

Det vil sige, at betænkningen her slår fast, at det ikke er sikkerhedsmæssige grunde — i hvert fald ikke alene — der taler for at opretholde overformynderiet

på dette område. Dermed mener jeg ikke, at man ud fra hverken sikkerhedsmæssige hensyn eller venerationssynspunkter eller lignende skulle bevare overformynderiet, og jeg tror heller ikke, de andre hensyn, der har været nævnt, taler særlig stærkt i denne retning. Det tilsyn med de lokale pengeinstitutter, der naturligvis skal føres, kan føres af justitsministeriet, og man kan gennemføre en begrænsning på samme måde, som man har gjort det ved den nye arvelov, hvor man jo allerede, som jeg tidligere har nævnt, har lagt en del af forvaltningen ud til lokale pengeinstitutter.

Situationen i dag er jo i hvert fald den ejendommelige, at de umyndige af deres massebestyrede midler eller de båndlagte formuer kun får denne lave rente på 4 pct., og det gør, at vi må tage hele dette spørgsmål op til revision.

Jeg kan nævne som et eksempel på, hvorledes dette virker, at en person, der havde en formue i overformynderiet, over for skattemyndighederne rejste det spørgsmål, om denne kontante kapital ikke kunne sættes til en eller anden kurs, for havde det f. eks. været en obligation, som gav 4 pct., ville der jo ganske givet have været en eller anden kurs, 80 pct., 70 pct. eller endnu lavere. Det kunne skattemyndighederne ikke godkende, idet man erklærede, at det fortsat var en kontant kapital. Det ejendommelige ligger netop i dette, at det er på den ene side en kontant kapital, men på den anden side er den rente, man opnår, helt ude af trit med den udvikling, vi i øvrigt befinder os i.

Langkilde: Når jeg tager ordet, er det i anledning af det ærede medlem hr. Poul Dalsagers bemærkning om, hvad han havde opfattet som mit standpunkt, nemlig at jeg skulle gå ind for en fortsættelse af overformynderiet i dets nuværende form og med dets nuværende område. Jeg må sige, at det er lykkedes det ærede medlem hr. Poul Dalsager at misforstå mig næsten så grundigt, som jeg kan se der måtte være mulighed for. Jeg har ingenlunde givet udtryk for et sådant synspunkt. Vort synspunkt er det, at vi principielt og som arbejdshypotese for udvalgsarbejdet er sympatisk indstillet over for det forslag, som ministeren har stillet, nemlig at overformynderiet føres